

I AUDIENS
HOS DRONNINGEN:

JEG HAVDE NÆR GLEMT MEDALJEN

Inger Becker har i de sidste 35 år dedikeret sit arbejdsliv til at hjælpe børn, unge og voksne med spiseforstyrrelser. Et felt, som hun ikke bare brænder for, men som også blev samtaleemnet, da hun takkede Dronning Margrethe for sin fortjenstmedalje.

Tekst **ANNIKA JEPPESEN**
Foto **CLAUS BECH**

”Pst!”. Geværet bliver taget op i favnen. ”Pst!”. De to gardere vender ryggen til hinanden og begynder at gå. Lyden af deres taktfaste skridt runger i Indre Slotsgård på Christiansborg Slot. Rundt om dem står audienssøgende i deres fineste tøj og smiler, mens deres pårørende har travlt med at forevige øjeblikket.

Inger Beckers gråhvide pagehår blæser i alle retninger. Selvom solen skinner, så er det stadig for køligt til at smide overtøjet en mandag morgen i maj. Hun smiler om kap med resten af de forventningsfulde, der skal i audiens hos Dronning Margrethe. Udertil virker den 60-årige sygeplejerske afslappet.

”Jeg havde nær glemt at få medaljen med,” indrømmer hun, da hun fjerner halstørklædet, så fortjenstmedaljen i sølv kommer til syne.

Selvom Inger Becker ikke er royalist, så har hun alligevel brugt sin søndag på at tage vejen fra Aalborg til København

for at kunne give Dronningen et håndtryk denne mandag. For selv hun må erkende, at det er en unik oplevelse.

Da Dronningeporten åbner, farer en sitren igennem slotsgården. Inger Becker siger farvel til sin veninde og sætter i raskt tempo mod de to gardere. Kort tid efter forsvinder hun ind ad porten.

Dagligdagen med spiseforstyrrelser

I 1984 søgte Inger Becker en stilling i Børne- og ungdomspsykiatrien på Aalborg Universitetshospital, hvor hun fandt en interesse for patienter med spiseforstyrrelser. Interessen har siden vokset sig til et engagement og en stor specialviden, alt imens hospitalet fik en specialiseret af-

deling for spiseforstyrrelser i 2003, hvor hun i dag er sygeplejerske med specialfunktion og psykoterapeut. Sideløbende har hun i de sidste 12 år været bestyrelsesmedlem i Dansk Selskab for Spiseforstyrrelser (DSS).

”Dengang jeg skulle starte i specialet, tænkte jeg, at det måske kunne blive kedeligt, hvis jeg kun skulle arbejde med patienter med spiseforstyrrelser. Men jeg møder patienter med alle mulige former for diagnoser, hvor spiseforstyrrelse blot er en del af det. Så man skal også have en bred, klinisk erfaring med andre psykiske lidelser,” forklarer hun.

Inger Becker fortæller, at det stadig er et felt, som er præget af stereotype fore-

"Inger Becker har for nylig taget initiativ til et tværsektorielt samarbejde omkring gravide med spiseforstyrrelser. Det er et felt, der ellers ikke får meget opmærksomhed, mener hun."

FULDT FORTJENT

Her på siden kan du møde en sygeplejerske, som netop har modtaget Dronningens Fortjenstmedalje i sølv. Medaljen kan tildeles personer, som har gjort en fortjenstfuld indsats og uafbrudt har været ansat inden for den samme offentlige myndighed i mindst 40 år. Det er arbejdsgiveren for den kvalificerede medarbejder, som kan indstille til medaljen.

Modtagere af Dronningens Fortjenstmedalje tilbydes frokost med ledsager i Kvæsthuset efter audiensen på Christiansborg. Henv. receptionen Sankt Annæ Plads 30.

det er vigtigt at holde fast i håbet om forandring, ligegyldigt hvor sort det ser ud."

Mødet med Hendes Majestæt

Der er stille i slotsgården. Kun garderne med deres høje bjørneskindshuer står trofast tilbage foran den lukkede port, mens de sorte uniformsjakkers sølvknapper blinker i solen. Bag de mørkegrå mure sidder Inger Becker i en stor sal sammen med de mange andre audienssøgende, der venter på at møde dronningen.

Da det endelig bliver hendes tur, bliver hun ført ind i et forværelse, hvor en uniformeret medarbejder introducerer hende til det, der skal foregå om et øjeblik. Inger Becker skal både huske at neje, når hun træder ind i audiensgemakket, og når hun står foran dronningen for at give hånd og sige tak. Hvis hun derudover har noget på hjerte, skal hun ikke være afventende.

"Så var det jo bare at få sagt noget omkring mit engagement i spiseforstyrrelser. Det var jo meget kort, men alligevel havde jeg en god oplevelse med det. Hun var meget venlig, og hun er i stand til at skabe et rum, hvor man føler sig godt tilpas og afslappet ... eller relativt – man har jo lige nejet to gange og står med handsker på," fortæller Inger Becker, og griner over den ambivalente følelse.

"Det var en meget fin oplevelse, som jeg ikke ville have været foruden, selvom jeg var i tvivl, om jeg ville det. Men de få minutter med hende var det hele værd." ●

stillinger og myter. Men rent fagligt er der heldigvis sket en stor udvikling.

"Tidligere har der været en forestilling om, at det handler om psykologiske problemstillinger, som udelukkende skulle behandles gennem samtalerapi. Så vi skulle tale om problemerne, indtil patienten holdt op med at være bange for at spise. Men vi kunne snakke og snakke, og vores patienter blev bare mere og mere syge. Fordi snakken hjælper ikke, hvis de ikke får noget at spise."

Det resulterer derfor også i, at Inger Becker og hendes kollegaer må håndtere mange konflikter med deres patienter.

"Jeg beder tit mine patienter om at gøre det, der er det allerværste – nemlig

at de skal i gang med at spise, og de skal holde sig i ro. Men det er jo det eneste, de ikke vil. For lige så snart de begynder at spise, så mærker de angsten og forestillingerne om, at kroppen vokser og bliver kæmpestor. Så kan de ofte blive meget vrede, fordi de oplever, at de aldrig kan gøre noget, der er godt nok," siger hun.

Men Inger Becker påpeger også, at arbejdet med spiseforstyrrelser ikke kun består af svære dage.

"Mange spørger, om det ikke er forfærdeligt eller sørgeligt. Det kan det godt være, men det kan også være sjovt. Jeg har også mange patienter, hvor vi har det rart sammen og får en god fortrolig kontakt, hvor vi også til tider kan pjatte. Så